

La Alpujarra

De ruïne

In de vallei beneden me weerkaatste het avondlicht rood tegen de door de tijd verweerde rotswand. In de zwarte schaduwpartijen vermoedde ik diepe grotten die vanaf hier niet te zien waren. Vroeger verstopten de Moren zich in die spelonken voor de christenen, fantaseerde ik. Daar verborgen ze hun schatten: goud en diamanten of verboden manuscripten.

Naast me slaakte Sanne een zucht.

‘Gaaf het?’ Voor een scherpe bocht schakelde ik terug naar zijn twee.

‘Pff, wagenziek.’

‘Sorry Squirrel, zullen we even stoppen?’ Na de bocht bleef ik dertig rijden in de hoop snel een inham naast de smalle landweg tegen te -komen.

‘Wat mij betreft rijden we door naar La Parra; douchen en een glas wijn, dat zie ik wel zitten.’

‘Niet even de benen strekken?’

‘Dat kan straks toch?’

‘Moeilijk voor te stellen, hè?’

‘Wat?’ Sanne gaapte.

‘Dat de Moren hier vroeger rondliepen in zijden gewaden en zich bezighielden met lezen, schrijven, sterrenkunde, noem maar op. Terwijl wij in het hoge noorden nog dik in de middeleeuwen zaten.’

‘Daar gaan we weer. Alsjeblieft, Hessel. Het was een lange dag.’

‘Nog geen vijf eeuwen geleden hakten de Moren en christenen elkaar in dit lieflijke landschap de koppen af.’

‘Hessel, houd op. Dat verleden en die bloederige taferelen van jou kunnen me geen moer schelen. Ik wil genieten. Nada mas. Het is hier veel te mooi.’

‘Wacht maar, tot we in het Alhambra zijn, dan krijgt de Spaanse geschiedenis jou ook in haar greep.’ Mijn hand schoof naar haar knie en gaf haar een vriendschappelijk kneepje.

‘Mij? Nooit. Het eten wel ja, de zon en de natuur, maar die fascinatie voor geschiedenis? Rot even op, zeg.’

‘Da’s waar ook. Jij bent gefascineerd door iets anders, maar met kids hebben we deze vrijheid niet, lieverd. Dan zitten we nu in een huisje van Center Parcs in Drenthe of Limburg, met onze voeten in een lauw pierenbadje onze schattige dreumes aan te gapen.’

‘Mispunt. Ik ga er niet meer op in.’

‘Goed idee.’

‘Genoeg!’ Sanne greep het portier vast alsof ze ter plekke wilde uitstappen.

Ik remde, stuurde de Nissan Micra scheef een zandpad in, zette de motor af en stapte uit. Ik deed wat rek- en strekoefeningen en zoog diepe teugen frisse lucht op. Twee arenden cirkelden boven het dal voor me. De onmetelijkheid van de Sierra Nevada achter me. Die absolute stilte. Dat besef nietig te zijn: een zandkorrel in de eeuwigheid, een aasje wind. Het was overweldigend en ik bleef even roerloos staan.

Toen liep ik het stoffige pad af naar beneden, waar de steile rotswanden in het gloeiende licht me lokten. Ik

stelde me voor dat de laatste paar honderd jaar niemand meer in die grotten was geweest en dat ik vandaag iets bijzonders zou ontdekken: een heilige steen of een eeuwenoude koran.

Sanne rukte aan mijn arm en briepte: 'Ik zie dit niet zitten, Hessel, Camilla wacht op ons in de Bed & Breakfast. We zouden nu ongeveer in La Parra zijn. Straks zijn we te laat voor het eten.'

'Even lopen, joh. Ze eten hier nooit voor tienen, we hebben alle tijd.' Die Camilla kon wachten wat mij betreft. Bij het eerstvolgende zijpad sloeg ik af, vervolgens ging ik twee keer links, toen weer rechts en...

Of was het drie keer links geweest?

Door de airco in de auto hadde ...